Kadın

Kız — İyi bir mütehassıs bulursam bu sene yüzmek dersi alacağım.

Erkek — İstersen ben öğreteyim kızım... Eski zamanda tahsildardım!

Dünya Karikatürleri

İngilterenin karnında beklenmeyen bir yara açıldı !
"İtalyan karikatürü„

İspanya Dahiliye Nazırı — Memlekette mutlak bir sükûn hüküm sürüyor !

Hadiselerin filminden :

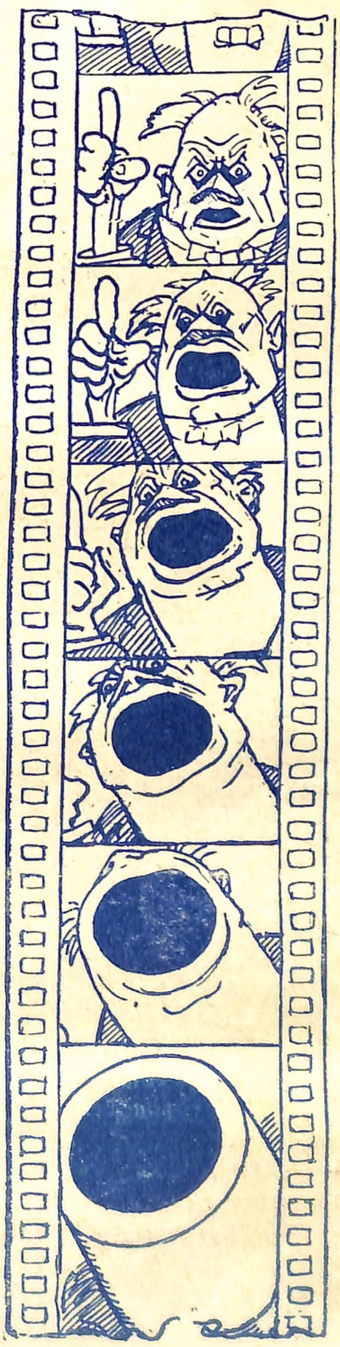

Milletler Cemiyeti dünya sulhünden bahsediyor !
" Alaman karikatürü „

KARİKATÜR

Size üzüntünüzü unattıran neşeli bir arkadaştır.

Karikatürün koleksiyonunu toplayınız ve eksik sayılarınızı şimdiden tamamlayınız.

No. 19 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 9 MAYIS 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

ESKİ BİR MESELE, TAZE BİR MEVZU

— Yahu halledilemedi gitti.. Yusuf İzzettin öldü mü, öldürüldü mü?
— Onu bilmem ama bu havadis yüzünden gazetelerin satışı dirildi...

Çocuk Davası

Mahkemeye düşen davaların büyük bir kısmı iki kişinin bir mal veya parayı aralarında paylaşamamalarından çıkar. Hırsızlık, eşkiyalık, dolandırıcılık, yankesicilik davaları da yine para davalarının muhtelif şekillerinden başka birşey değildir.

Meselâ eşkıya, davasını kapalı ve kalabalık bir mahkeme salonundan ziyade açık ve havadar bir yerde başbaşa yapılacak bir müzakere ve anlaşma ile halle taraftar bir insandır. Hırsız ve yankesici de yine eşkıya gibi maksada daha kestirme yoldan yürüyen ve karanlıkta mütevazı ve gürültüsüz bir çalışma içinde çıkarılacak işin daha temiz olacağına inanan münzevilerdir. Tahkir, dayak, yaralama, öldürme, boşanma vesaire davalarının hattâ büyük siyasî davaların içyüzünü karıştırırsak son tahlilde yine paraya ve mala dayanacağımıza ne şüphe?

* * *

Maamafih mahkemelerimizden birinin bu hafta baktığı Nermin çocuk davasının - iki hasım taraftan hiç olmazsa birine - ne menfaat temin edeceği

Mesleğe Göre Otomobil

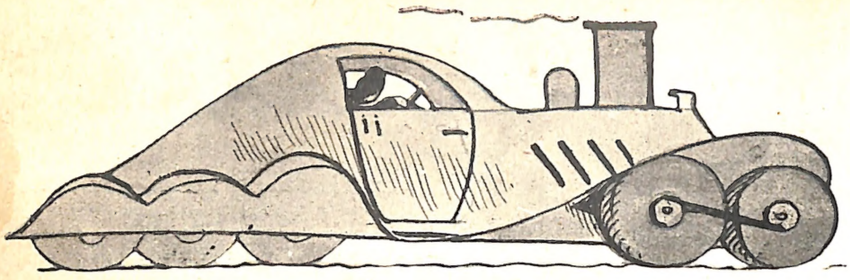

Başbakanımıza son sistem «Tümmobil» modeli.

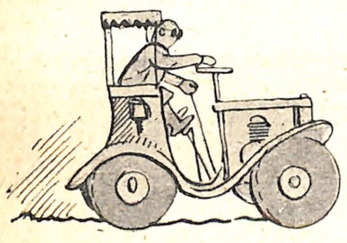

Celâl Bayara «Ekonomik» model.

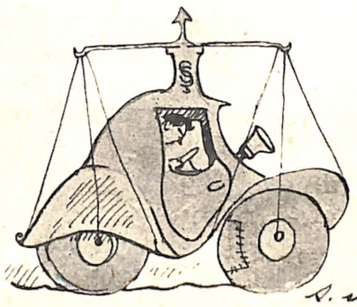

Adliye Bakanına «Terazili spor» modeli

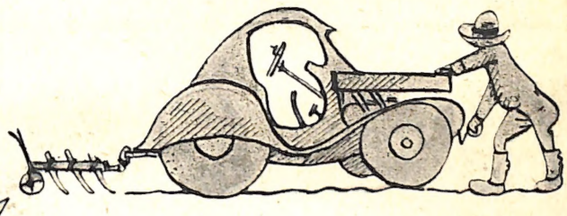

Ziraat Bakanımız traktöre bir karoseri koymakla iktifa edebilir.

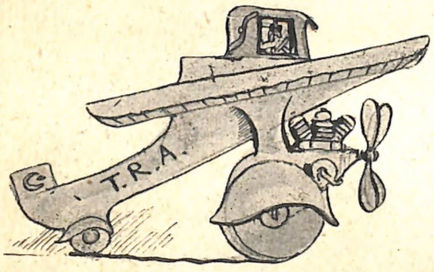

General Kâzım Özlapa «Tank spor» modeli

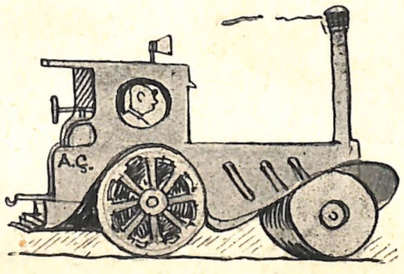

Çetinkayaya «Yola getiren» modeli [Buna «ağır bastı» modeli de denebilir]

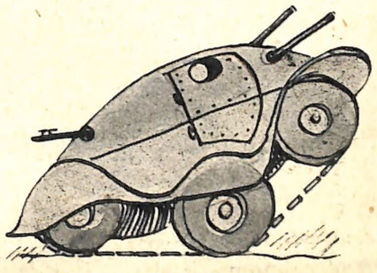

Tevfik Rüştü Arasa «Ok» modeli [Seyahatler için çok faydalıdır.]

bir türlü anlaşılamıyor.

Ortada yedi yaşında bir kız çocuğu var. İki davacı kadından her biri Nermini kendinin doğurduğunu ağlaya bağıra iddia ediyor. Bu iddiayı babalar ortaya atsaydı «bir çocuğun bazan iki babası da olabilir» hükmüne göre işin su götürür tarafı olabilirdi. Fakat bir İspanyol darbı meseli hükmünce «bir yumurtayı iki tavuğun çıkarmasına imkân olamıyacağı» için bu kadınlardan biri mutlaka yalan söylüyor. Asrî mahkemelerin fennî icatlardan sık sık istifade ettikleri malûmdur. Meselâ masum bir kıza yapılan tecavüzde cürmün ne dereceye kadar ileri gittiğini doktor raporundan anlıyor, mücrime ona göre ceza veriyoruz. Babası ile iki kardeşini kesen katilin dünyanın en temiz ve acınacak bir insanı olduğunu, ruhî vaziyetine dair yapılan tahlil raporundan istidlâl ediyor ve bir adlî zülumden kendimizi koruyoruz.

Bu Nermin çocuk meselesinde mahkeme kan tahlili usulüne müracaat etti. Yani doktorlar yahut kimyagerler bir bardaktaki şarabın hangi fıçıdan alındığını tayin etmek ister gibi kızdan ve iki davacı kadından birer parça kan alarak tahlil ettiler. Nermin çocuğun kanı bu iki kadından birinin kanına uymamış olsaydı hak yerini bulacak, kanı uymıyan kadın yalancı diye kovulacaktı.

Fakat iki tahlil raporunun biribirini tutması esasen kâinatın ezelî nizamına aykırı birşey olduğu için idrar, kan ve saire tahlillerinde hergün hepimizin başına gelen oldu; yani raporlar biribirini tutmadı. Fen «bu iki kadının ikisi de bu çocuğu doğurmuş olabilir» dedi, bu vaziyet karşısında da mahkeme davayı başka bir mahkemeye devretti. İleride Nerminin çocukları inşallah büyük annelerinin kim olduğunu mahkeme ilâmile öğrenirler.

* * *

Nerminin kan raporu karşısında mahkemenin geçirdiği tereddüdü vaktile bir kadı efendinin de geçirdiğini söylerler.

İnanılacak şeye benzemez ama Nasrettin hoca öldüğü zaman bir miktar malı kalmış. Günlerden bir gün kadının huzuruna genç bir molla girmiş:

— Kulun Nasrettin hoca merhumun oğluyum, merhumun mezarına yüz sürüp mirasını almak için gurbetten geldim, demiş fakat ayni dakikada kapıdan giren bir başka genç molla kadıyı etekler:

— Dâileri Nasrettin hoca merhumun oğluyum. Mezarı pederi ziyaret ve merhumun mirasını ahzü kabz maksadile diyarı gurbetten geldim, der.

Mollaların üzerinde hocanın oğlu olduğunu gösterecek bir kâğıt bulunmadığı gibi kendilerini kasabada bir tanıyan da yoktur. Kadı şaşırır, eşrafı toplar:

— Yahu şu delikanlıların ikisi de hoca merhumun oğlu olduğunu iddia ediyorlar; şekil ve şemaillerine bakın da hangisi olduğuna Allah rizası için şehadet ediverin, der. Eşraf Nermin çocuğun kanını tahlil eden kimyagerler yahut doktorlar gibi iki partiye ayrılırlar ve bir türlü işin içinden çıkamazlar. O vakit bir uzun dava başlar; se-

SİGORTA

— Bütün yazıhanenizi hırsızlığa karşı sigorta ettireceksiniz öyle mi?

— Evet! Yalnız duvardaki saati değil!

— Neden?

— Bütün memurlarım bir dakika bile sektirmeden onu gözönünde muhafaza ediyorlar da ondan..

—ooo—

Para

— Para tutuyor musun?

— Ne gezer... Meteliğim yok... Ya sen?

— Bugünlerde cüzdanım iyidir.

— Deme canım.. Yoksa bir iş mi çevirdin?

— Hayır.. Karım üç aydır hasta. Terziye, kunduracıya, kuvaföre gidemiyor da...

— Allah şifalık versin.

— Çenen tutulsun!

---

neler geçer; evrak tomarları sandıklardan taşar. Mollalar her ay birkaç kere kadı efendinin karşısına çıkarlar.

Sıcak bir yaz günü kadı yine bu dava ile meşgulmüş. Sokakta birdenbire bir davul çalınmıya başlar. Mollalardan biri bu sesi işidince: «Aman benim eşek kaçıyor» diye kapıdan fırlar.

Bu molla biraz sonra geri gelince kadı sorar:

— Yahu, bu davul sesi ile senin eşek arasında bir münasebet görmedim.

Molla başını sallıyarak:

— Vardır efendim, der, benim bir eşeğim vardır. Mahkemeye geldiğim zaman eşekle beraber huzurunuza çıkamıyacağım için onu kapıda bırakmak lâzım gelir: Hayvanı ağaca bağlasam belki ipini koparıp kaçar. İyisi mi kuyruğuna bir davul bağladım. Eşek kaçmıya teşebbüs etti mi davul öteye beriye çarparak dangır dangır çalınmıya başlar. Ben de işi anlıyarak peşinden koşarım.

Kadı efendinin birdenbire zihninde bir düğüm çözülü:

— Nasrettin hoca merhumun asıl oğlu sen olduğuna kanaat getirdim. Çünkü bu aklı hocanın oğlundan başkası bulamaz. Miras senindir.

Nermin çocuğun da böyle bir huy benzeyişile hasep ve nesebini tayin etmek bilmem kabil olur mu?

KARİKATÜR

Asrî Hesap

Ev sahibi — Altıncı katta boş bir dairemiz var...
Kiracı — Çok yüksek...
— Maamafih basamakları ikişer ikişer çıkarsanız üçüncü kat sayılır.

Adadayım

«Hava tebdili için Adaya giden aklı başında ve büyük makamlı bir memur tarafından gönderilmiştir»

Kalkarım, saat beşi çalınca baş ucumda,
Bir elim çorabımda, bir elim pabucumda.

Derim: «Uyandırmayım gürültüden bayanı!»
Hemen giyinmek için dolanırım dört yanı:

Gömleğim bir tarafta, ceketim bir tarafta,
Boyunbağım dolapta, pantalonum rafta!

Hepsini ayrı ayrı bir köşede bulurum,
Topladığım şeyleri giymiye koyulurum.

Traş için su lâzım... Hizmetçi uyanmamış!
Kahvaltı edeceğim... Henüz ocak yanmamış!

Karnım indikçe iner, çıkadursun sakalım,
Nekadr var vapura? Bir saate bakalım:

Yüzümü yıkamadan bulmuş saat altıyı...
Unuturum ozaman traşı, kahvaltıyı,

Bayanın tepsisini elimle hazırlarım,
Vapura koşmak için hemen evden fırlarım!

Gözümün yok ne çamı, ne Adayı gördüğü...
Çalar ben yolda iken beş dakika düdüğü,

Atlarım iskeleden vapura ter içinde,
Görürüm yolcular var benden beter içinde!

Hem ter kurutmak için ararım mendilimi,
Hem nefes almak için çıkarırım dilimi.

Nefesimi darlaştırır birden hafakanlarım:
Mendilimi unutmuş olduğumu anlarım!

Büsbütün bunaltacak diye beni kamara,
Güvertede veririm kendimi sert rüzgâra.

Üşüdükçe içeri, terledikçe dışarı...
Ya nasıl hapsedeyim şimdi aksırıkları?

Saat dokuzda vapur yanaşınca köprüye
Eczacıya koşarım: «Aman Aspirin!» diye.

Her yanım kırık dökük, ateşim fazla ama,
Bir kere eve gitsem birşey kalmaz akşama...

Yeniden başlar fakat ertesi gün işkence,
Deliliğin bir nevi hava tebdili, bence!

Temize geçiren: ÇAMDEVİREN

— Hay maşşallah... Göbeklilere gel, göbeklilere gel!...
— Acaba bizimle alay mı ediyor dersin!...

UYKU

Şiir kıralı Filorinalı Nazım, Abdülhak Hâmidi ziyarete gitmişti. Üstadı salonda yalnız bulan şiir kıralı, hemen, söze girişti. Lâkırdısı bir türlü bitmek bilmiyordu. Hâmit, bu lâkırdı takadı içinde bunalarak, bir müddet dinlemiye çalıştı. Fakat lâkırdı uzadıkça üstada ağır bir uyku çöküyor, gözleri ufaldıkça ufalıyordu. Bir aralık kendinden geçerek uyudu, fakat yine şiir kıralının lâkırdıları ile uykusundan uyandı. Hem uykusunun verdiği mahcubiyeti örtmek, hem de rahatının bozulmasından duyduğu can sıkıntısını anlatmak için:

— Azizim, dedi, ya beni uyutacak ninniler söyleme... Yahut beni uykumdan uyandırma!

Konferans

Hatip coşmuştu, Jan Jak Ruso hakkında bitmez, tükenmez methiyeler savuruyordu. Nihayet:

— Baylar, bayanlar, büyük adamın yeri neresidir, bilir misiniz?

Dedi. Birinci sırada oturan, can sıkıntısından gözleri küçülmiye başlıyan biri ayağa kalktı:

— Herhalde ön safta olmak gerek.. Bari ben gideyim de o yerime otursun!

Dedi, gitti.

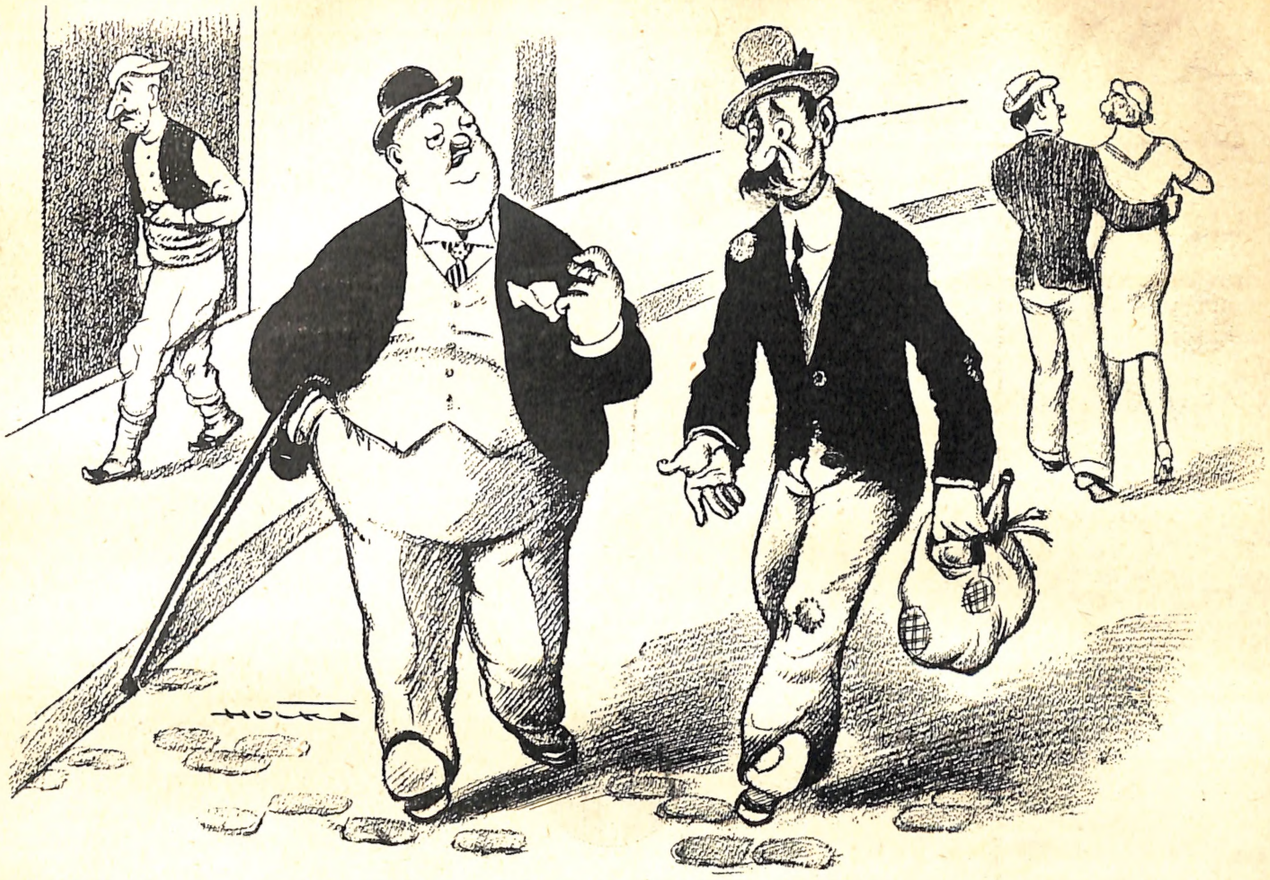

— Kırık dökük bir evim var... Borç içindeyim.. Evin çöp parasını bile veremiyorum...
— Yine Allahına şükret azizim... Ya benim gibi altı apartımanın olup da ayda dört yüz lira vergi vermek mecburiyetinde kalsaydın ne yapardın!..

Karlkatürün Edebiyat Anketi :

Halit Fahri ile mülâkat

Halit Fahrinin Galatasaray mektebi önünde Yahya Kemalden bir çomak yeme tehlikesi atlattığı gündenberi hayli zaman geçti. Artık aktüalitesini kaybeden bu edebiyat veya zabıta vakasının Halit Fahri gibi bir şair üstündeki tesirleri kolay kolay geçmiş olamıyacağı için bu defaki mülâkatı onunla yapmıya karar veren muharririmiz anlatıyor:

Baykuş şairini bülbül gibi neşeli buldum. Kendisine eski bir meseleyi sormak istediğimi söyleyince intikal etti:

— Ha... Dedi, şu sopa hikâyesi!

— Hayret, dedim, sopayı yemediğiniz halde çabucak hatırladınız; ya yemiş olsaydınız demek hiç unutamıyacaktınız.

— Yine de unutmam. Kırk sene sonra sorunuz, vak'a olduğu gibi gözümün önüne gelecek: Yahya Kemal bastonunu havaya kaldırarak ve kafasını ileri doğru uzatarak üstüme yürüdü.

— Kalın miydi?

— Kafası mı?

— Hayır, bastonu!

— Herhalde benim kafamdan daha kalındı. Fakat mesele orada değil. Mesele, Türkiyenin en pahalı mısralarını yazan bir şairin benim haysiyetimi ucuz telâkki etmesidir.

— Sebep nedir?

— Ankette kendisi için söylediğim birkaç söz.

— Aleyhinde mi bulundunuz?

— Lehinde bulunmadım. Fakat azizim, bu zat muarızlarına cevap vermek için bastonunu kalem yerine kullanacak olursa çamurdan başka mürekkep bulamaz. Ben bukadar büyük kalemlerle mücadele edemem doğrusu!

— Büyük adamların kalemleri de büyük olur.

— Hayır hayır!.. Bekçilerin bile sopası kaldırıldı. Ben edebiyatçıların baston kullanmalarına taraftar değilim. Bu da yasak edilmelidir.. Vedat Nedim bunları toplasa çok iyi olur. Kendisine manzum bir mektup yazdım.

— Manzum mu?

— Evet, size bir parçasını okuyayım:

Emniyette değildir şairlerin hayatı,
Sürülse de ortaya şiirlerin bayatı,
Vedat Nedim! doğrusu, yasak edilmelidir:
Bizleri tehdit eden baston edebiyatı!

— Cevap aldınız mı?

— Henüz almadım. Başka makamlara da müracaat ediyorum. Dayak mekteplerden bile kaldırıldı. Bizde o kadar mektep var, dayak yok, fakat edebiyatımızda mektep yok, dayak var.

— Dayağı yemişsiniz gibi canınız yanmış.

— Bizim gibi hayal adamları için dayağın tasavvuru yemesinden farksızdır. Hâlâ omuzlarım, sırtım ağrıyor.

— Vah vah, geçmiş olsun.

— Teşekkür ederim. Fakat Yahya Kemale bir daha rastlıyacağım diye ödüm kopuyor.

— Hakkında bir methiye yazınız, kininden kurtulursunuz.

— Zaten o da bunu istiyor. Fakat benim methiye değil, bir bastonname yazmıya niyetim var. Hem de onun kalemile!

— Onun kalemile mi?

— Evet, yani bastonla! **Mülâkatçı**

Siz de varsınız

Derebeyi, kâhyasına sordu:

— Senin bir defterin varmış, orada enayilerin adları yazılı imi, öyle mi?

— Evet.

— Deftere kayıtlı adların arasında ben de var mıyım?

— Evet.

— Ne demek? Ben neden enayi oluyorum?

— Geçen gün tanımadığınız bir adama Macaristandan at getirsin diye yüz altın verdiniz.... Bunun üzerine hemen deftere adınızı geçirdim!

— Ya yüz altını alan adam, sipariettiğim atları getirirse?

— Ben de ozaman sizin adınızı siler, yerine onun adını yazarım!

FEDAKÂRLIK

Kendi halinde bir köylü idi. Merkep yetiştirip satıyor, onunla geçiniyordu. Bir oğlu vardı. Okutmak için şehire göndermişti, fakat çocuk bir türlü adam olmak bilmiyordu. Köylü babanın kafası bir gün kızdı:

— Şu sıpayı adam etmek için ne eşekler feda ettim, olmadı!

Dedi.

FENA BİR PİYESE DAİR

Napoléon Lemercier ismindeki tiyatro muharririni çok sever ve tutardı. Bu muharririn İmparatorun iradesile oynanan Kristof Kolomb ismindeki piyesi okadar berbat ve can sıkıcı bir şeydi ki seyirciler ıslıkla hınçlarını alamamışlar, ceplerinde tiyaroya götürdükleri düdüklerle tahkir etmişlerdi.

İmparator halkın bu hareketine fena halde kızdı. «Bu gece tiyatroda bizzat ben bulunacağım. Bakalım hangi kahraman piyesi düdükle düşürmiye cesaret edecek?» Dedi.

Piyes büyük bir sessizlik içinde oynandı ve bitti. Perde kapanıp ışıklar açılınca Napoléon seyircilerin ceplerinde getirdikleri gecelik takkeleri başlarına geçirip uyumuş olduklarını gördü ve düşmüş bir piyesi bir İmparatorun bile kaldıramıyacağını anladı.

— Şehir plânında dolambaçlı sokak içleri bulunmıyacakmış...
Borçlu — Eyvah... Biz bundan sonra alacaklıları görünce nereye kaçacağız?..

Mimarların şakası

Genç ve müstait bir mimar tanırım.

Geçen yazın sonlarına doğru ona bir gün adada tesadüf etmiştim. Yanındaki zarif bir genç kızı bana takdim ederek:

— Nişanlım, demişti, çok yakında evleneceğiz, mesut bir yuva kuracağız.

Kendisini tebrik ederken:

— Yaptığınız proje ve plânların en güzelini kendinize ayırmışsınız, dediğimi hatırlıyorum.

Birkaç gün evvel onu gördüm. Son tesadüfümüzü hatırlıyarak:

— Proje nasıl oldu? Ev yapıldı inşallah? Dedim.

O, Mahzun ve meyus bir tavırla:

— Hayır, dedi, nişanlımı elimden aldılar. Üç ay evvel bir başkasile evlendi?

Şaşırdım:

— Vah vah. Kim bu adam? Diye sordum.

— Zengin bir yapı müteahhidi, dedi.

Aklıma başka teselli sözü gelmiyerek:

— Ne akla sığmaz acayip şey.. Dedim.

O, acı ve mütevekkil bir gülümseme ile başını salladı:

— Ben bunu bilâkis tabiî buluyorum, dedi, her zaman pilânı biz yaparız; binayi onlar kurar.

Düşünceler

Eskiden serden geçilir, yardan geçilmezmiş. Şimdi yardan bile geçiliyor, fakat paradan asla!...

*

Devletler, Cemiyeti Akvama erkek yerine hep kalın murahhas göndersel erdi, acaba ne olurdu?

Bu suali Loid Corca sormuşlar. İhtiyar diplomat şöyle cevap vermiş:

— Moda salonu olurdu.

*

Para kadını satın almıya kâfi gelseydi, zenginler aşk hastalığı çekinezlerdi.

*

Kadın hislerinin esiri olduğu gün onun için mağlûbiyet muhakkaktır. Fakat ne çare ki kadın her zaman hislerinin esiridir.

*

Zaman her şeyi değiştirir, ihtiyarlatır. Fakat gönüllere nüfuz edemez.

*

Kadın - aşk müstesna - her şeyden bıkar. Hattâ paradan bile.

*

Ve kadın - para müstesna - her şeyden bıkar. Hattâ aşktan bile.

*

Aşkı müshille tedavi edeceğini söyliyen doktora:

— Dilerim Allahtan... Bir gün bir çift yeşil gözün karşısında takılıp kalırsın inşallah!..

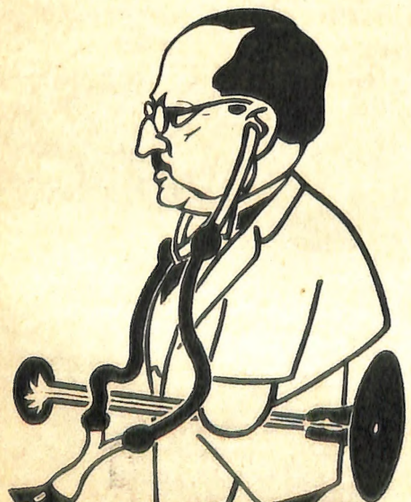

Profesör Dr. Neşet Ömer

Modern Et

Görücüler — Maşallah terbiyeli, pek mahcup delikanlı... Eğer biraz yemek, bi

Ormanda

«Artık bu evde oldun yüz karası!..» diyerek,
Güzel kızın annesi kızmış haykırıyordu!..
Komşudan dinliyordu onları kadın, erkek..
Az kaldı bir bastonu başında kırıyordu!..

*

Bir damla kan kalmamış artık benzi, betinde,
Onu bu acı haber vurup yere yıkmıştı!...
Zavallı kadıncağız haklıydı hiddetinde:
Bilinmez bir çapkınla kızı baştan çıkmıştı!..

*

Kadın bağırıyordu: «
«Senin yüzünden düşt
«Küçük yaştanberi za
«Şimdi bu marifetle b

Kadının telâşını genç
Hattâ ıslanmamıştı bi
Fakat zavallı ana kol
Teselli verir gibi, söy

...enmeler...

...a dikiş biliyorsa tam kızımızın aradığı ideal erkek....

Bir Bayan

...devrilsin emi..
...onu yok azaplara!..
...boğdun neşemi,
...ömdün mezara!..»

...üzumsuz buldu,
...aşla gözleri!...
...dan doğruldu,
...u sözleri:

«Haydi, olanlar oldu.. Çaresine bakalım,
«Oturup danışalım, artık düşünme böyle!...
«Âleme rezil olduk, kavgayı bırakalım,
«Nikâh kıyıp vereyim: Bu adam kimdir, söyle?..»

*

Pişkin kız, kayıtsızca koltuğa oturarak,
Manikür yapıyorken, cevap verdi en sonu:
«Bir ormandan geçerken düşse başına bir yaprak,
«Hangi ağaçtan koptu, sen bilir misin onu?...»

Necdet Rüştü

SALON ve SOFRA Dedikoduları

BİR ROP YÜZÜNDEN!..

Bayan — Bana, vitrinde gördüğümüz robu almazsan kıyameti kopartırım!

Bay — Kıyamet kopartmak değil ya, başını yere koyarak ayaklarını havaya kaldırsan yine alamam!

Çocuk — Babamın son sözünü yapabilirsen, kumbaramdaki para ile bu robu ben, sana alırım anneciğim!

ZATIÂLİNİZ!.

Hırsız yüklendiği eşyalarla pencereden çıkarken polisle göz göze geldi. Polis:

— Bayım! Dedi sanırım tam vaktinde karşılaştık!

— Bilâkis, dedi, zatıâliniz biraz erken teşrif buyurdunuz!..

KOCA

İki taze arasında:

— Ne diye o yaşlı, çirkin adama vardın?

— Ben onu kendime koca diye aldım, âşık diye değil ki!

YİRMİ YAŞINDA

Genç kız, kendisine hoş görünmek için çırpınan delikanlıya ehemmiyet vermiyor, ellilik bir adamla meşgul oluyordu. Delikanlı, ihmal edilmenin hıncını almak için, genç kıza yaklaştı, alaycı bir sesle:

— Biliyor musunuz? Görüştüğünüz adamın yaşı tam ellidir?

Dedi. Genç kız omuz silkti:

— Olabilir, elli yaşında bir insan, yirmi yaşındaki bir katırdan daha gençtir!

* * *

YURT SEVGİSİ

Her zaman kadın geçimsiz olmaz ya. Bu sefer de erkek sinirli idi, huysuzdu, en ufak bir meseleden büyük bir kavga çıkarır, kadına hayatını zehir ederdi. Yine bir gün evde, kan gövdeyi götürürken kadın dayanamadı, hırçın erkeğinin yüzüne haykırdı:

— Eğer yurt sevgisi olmasa bu evde fareler bile bir dakika oturmaz, kaçar... Anladın mı?

— Bayancığım, ne emsalsiz bir endamınız var... Baharlık elbiseniz de vücudünüze yapışıyor...
— Evet, fakat sizin kadar yapışkan değil!...

TELEFON Başında...

Hava Raporu

— Allo... Karikatür gazetesile mi teşerrüf ediyorum? Geçenlerde bir ilânınız vardı, okuyucularınızın size her istedikleri şeyi telefonda sorabileceklerini yazmıştınız.

— Evet.

— Ben size havanın yarın nasıl olabileceğini sorabilir miyim? Çoluk çocuk biraz gezmiye çıkmak istiyorduk da..

— Baş üstüne, âletlerimize bakalım da söyliyelim.

— Ay sizin gazetenizde rasat âletleri var mı?

— Var ama bildiğiniz gibi değil. Meselâ baş muharririmizin ensesi mükemmel bir rasathane âletidir. Ayazda tüyleri ürperméye başlar; hava tazyıkı azaldığı zaman portre muharririmizin sol kaşı oynar; yağmur geleceği zaman karikatüristimizin sağ gözü seğirir.

— Aman şu âletlerinize bakınız da bana yarınki havayı söyleyiniz. Cidden ihtiyacım var.

— Baş üstüne... Bir dakika müsaade...

— Allo... Âletlerimize baktık.

— Ee?..

— Yarın sabah rüzgâr şimalden esecek olursa yağmur ihtimali var. Fakat bir saatten fazla sürmiyecek. Sürdüğü takdirde rüzgâr günbatısına çevirecek demektir, o takdirde yağış biraz fazlaca olacak. Fakat bugünkü lodos devam ederse yağmur yağmıyacak.

— Birşey anlıyamadım. Rüzgârın şimalden esip esmiyeceğini, günbatısına çevirip çevirmiyeceğini ne bilelim?

— Gayet basit: Lodos devam ederse şimal rüzgârı esmiyecek, şimal rüzgârı devam ederse günbatısına çevirmiyecek.

— Tuhaf şey! Hava serin mi olacak?

— Bir dakika müsaade.. Allo... Baş muharririmizin ensesi gösteriyor ki yağmur yağdığı takdirde hava biraz serin olacak.

— «Takdirde...» Fakat yağacak mı yağmur? Onu nereden bilelim?

— Gayet basit: Yarın hava bulutlu olduğu takdirde gökyüzüne bakınız.

— Sonra?

— Yüzünüze ince ince damlalar serpecek olursa yağmur başlıyor demektir.

— Fakat bu kadarını çocuklar da bilir.

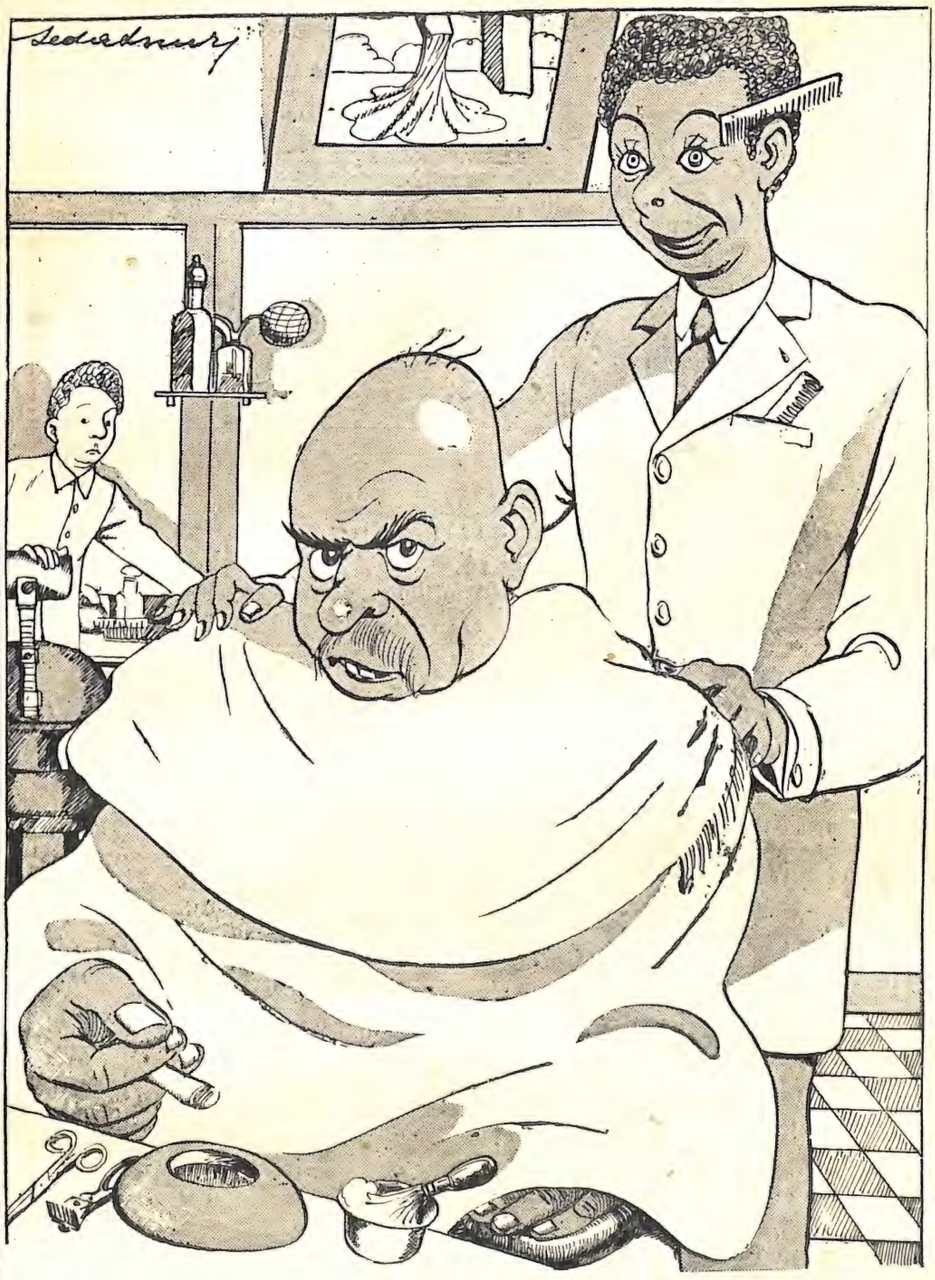

BELÂLI MÜŞTERİ

— Yarım Ameriken keseceksin, şampuvan, friksiyon yapıp ortadan ikiye ayıracaksın! Anlaşıldı mı?

— ?!!

— Şüphesiz... Çocuktan al haberi, derler.

— Pek güzel... Yağmur başladığı takdirde devam edip etmiyeceğini ne bilelim?

— Ha, durunuz, onu da anlıyalım, bir dakika müsaade... Allo... Efendim, onun da bir çaresi var, yine havaya bakacaksınız.

— Sonra?

— Bulutlar tamamile dağılır, güneş iyice açarsa yağmur dinmiş olacak.

— Güneş açarsa tabiî yağmur dinmiş olur.

— Tabiî! Biz de size tabiî ahvalden haber veriyoruz. Tabiatte her şey tabiîdir, hiç birşey sun'î değildir.

— Allah Allah.. Fakat bütün bu söylediğiniz şeyleri ben de biliyordum. Ben size daha fazla malûmat almak ümidile müracaat ettim.

— Siz de mi biliyordunuz?

— Öyle ya... Hem bukadarını bilmek müessesemizin vazifesi.

— Müessesenizin vazifesi mi? Neresi orası? Kiminle teşerrüf ediyoruz?

— Burası Kandilli rasathanesi. Ben direktör Fatin!

Allo

GÖRMEMİŞ!

Saçma sapan hikâyeler yazıyordu. Bir gün arkadaşlarından biri ona sordu:

— Niçin yalnız hikâye yazıyorsunuz?

— Hâmidin şiirlerini okudum da şiir yazmıya cesaret edemedim!

— Ya... Halit Ziyanın hikâyelerini okumadınız mı?

MAHKEMEDE

Reis — Çobanın uyuduğu bir sırada sürüden bir koyun çalmışsınız....

Suçlu — Açlıktan gözlerim kararmıştı!

— Bütün bir koyunu mu yiyecekdin?

— Ne yapayım? Yanımda bıçağım yoktu, koyundan bir külbastılık kesemedim!

ÇOCUK BAYRAMINDA

Yavruların geçit resmini seyredenlerden biri arkadaşına eğildi:

— Bunların içinde eksik olanlar var...

— Hangileri?.

— Cep takvimi şairleri!

— Herifteki, boya bak yahu, amma sulak yerde büyümüş!...

— Yanlışın var azizim... Adamcağız doğma, büyüme Büyükadada oturur..

DALGINLIK

Gazeteci arkadaşlardan Senih Muammer, henüz «Tan» gazetesinin tahrir müdürleri arasında iken bir gün gece yarısına kadar çalıştı, işini bitirdi. Çok yorulmuştu. Fakat buna rağmen bir mektuba cevap vermek lâzımdı. Masası başından kalkmadan onu da tamamladı, kutuya attı.

Bir gün sonra postadan kendisine bir mektup çıktı. Hayırdır inşallah, diyerek açtı, okumıya başladı. Fakat bu kendi yazısına okadar benziyordu ki..

Altındaki imzaya baktı: Senih Muammer.

— Hayret, dedi, yazı benim, imza da yüzde yüz benim. Fakat bu nasıl olur.

Muammer sonradan anladı ki iki gece evvel yazdığı mektubun zarfı üstüne dalgınlıkla kendi adresini yazmıştı.

HİDDET

Suratı çok asıktı, burnundan soluyordu. Belli ki çok hiddetli idi.

Kocası sordu:

— Nen var kuzum?

— Hiç bir şeyim yok.

— O halde niçin sıkılıyorsun?

— Söyledim ya... Hiç bir şeyim yok da ondan.

— Tuhaf şey..

Bayan şirretlendi, bağırdı:

— Hiç bir şeyim yok dedim ya... Ne elbise, ne tayyör. ne iskarpin, ne çanta...

TRAŞ

Berberde traş oluyordu. Berberin hem usturası kör, hem kendisi acemi idi. Müşterinin yüzünü kanatarak, canını acıtarak işine devam ediyordu. Müşteri anzısın bir böğürme duydu:

— Bu haykıran kim?

Berber anlattı:

— Yanımızda bir nalbant dükkânı var, herhalde bir öküzü nallıyorlar...

— Ya... Öyle ise yanılmışım. Ben de bir müşteriyi traş ediyorlar sandım!

— Ayol... Hiç yeni eşya satılır mı?
— Bu züğürtlük böyle gittikçe satan çook!..

Emniyet sandığında

Bir arkadaş anlatıyor. .

Geçenlerde bir para sıkıntım oldu. Büyük babamdan kalan bir altın saatimi Emniyet sondığına rehin koymak mecburiyetinde kaldım. Ayıp birşey değil ama şimdiye kadar başıma böyle şey gelmediği için fena sıkıldım. Bundan başka bir de aksi tesadüf oldu. Tramvayda bir bildiğime tesadüf etmiştim: Bu zat da benimle beraber belediyenin önünde indi ve yanımda yürümiye başladı:

— Ne tarafa? Dedim.

— Şurada bir amcam var. Onu görmiye gidiyorum, dedi. Sonra o da bana nereye gittiğimi sordu. Birdenbire aklıma başka birşey gelmediği için:

— Benim de bir amcam var. Ben de onu göreceğim, dedim ve yandaki sokaklardan birine saptım.

Biraz sonra Emniyet sandığında saatin muamelesini yaptırırken omuzuma bir el dokundu. Başımı çevirdim. Baktım biraz evvel görüştüğüm adam. Onun elinde de bir saat vardı Pişkin bir tavırla:

— Akraba imişiz de bugüne kadar hiç farkında olmamışız, dedi.

Portreler

NİZAMETTİN NAZİF

Nizamettin Nazif, dasdaracık bir odada, tek bir adamla konuşurken bile kendisini bir meydanda ve beş yüz kişinin karşısında sanır, bir hatibin yüksek sesi ve yüksek tavırları ile konuşur, bir dostunun kulağına fısladığı şeyleri bile yedi mahalle duyar.

Nizamettin Nazif herkese bir hutbe irat eder gibi hitap eder. Çaycının çırağına bile:

— Baksana, diye bağırır, ey İran Azerbaycanından Türk diyarına çay isimli bir nesnenin bütün Şiraz bahçelerinden topladığı ıtırları iki dirhem suyun akik rengi içine doldurmaktaki hüneri, İrandan Turana kadar cihanın dört bucağında tasdik olunan bir kavmin çocuğu, ey püser, bana bir çay getir!

Bunun gibi her sözünü ve her fikrini okadar hatibane ve okadar bağırarak söyler ki oturduğu mahalleden çalıştığı gazetenin bulunduğu semte kadar her yerde bütün komşu evler, onun karısından ne zaman mendil ve çorap istediğini, ne zaman kahvaltı ettiğini ve nasıl yemek yediğini, çorbanın tuzunu az veya çok bulduğunu, gazetelerde okuduğu haberlere kızdığını veya memnun olduğunu, yazacağı romanın etrafa anlattığı mevzuunu, başından geçen eski ve yeni, açık veya mahrem sergüzeştlerin hikâyesini sıcağı sıcağına dinlerler.

Nizamettin Nazifin hangi gazetede çalıştığını anlamak için Sirkeciden Şeref sokağına kadar bütün matbuat sokaklarında bir dolaşmak ve matbaalara dışardan kulak kabartmak yetişir. Nizamettin nerede ise oradan mutlaka sesi gelir:

— Ulan yuf olsun hergeleye be!Eşşekliğin bukadar yakalıklı kravatlı bir ifade haline geldiğini ilk defa bu mendeburun manasız lâkırdılarının kanalizasyonu olan gırtlağında görürsünüz. Şu çocuğa acıyın ba! Kasımpaşadaki evini rehine koyup da bu gazeteyi çıkardığı gündenberi gülmek denilen şeyi unuttu. Yine o hergele bu çocuktan

aldığı aylığa mukabil günde beş sütun çıkarmıyor. Aldırma sen ulan filozof Benice! Ver oradan bana bir tomar kâğıt, sana şimdi iki makale, bir hikâye, dört fıkra çıkarıvereyim.

Nizamın palavrası, Edirnenin badem ezmesi, Kütahyanın çinisi, Vefanın bozası, Edremidin zeytinyağı, Uşakın halısı ilâh.... kadar meşhurdur, boldur, güzeldir. Bu güzelliği ulviyet derecesine çıkaran şey de attığı palavraya herkesten evvel kendisinin inanması ve onun hayali içinde yaşamasıdır. Aklından geçen her şeyi başından geçmiş zannettiği için bütün hayallerini hakikat gibi anlatır. Dört bir tarafından buram buram palavra tüten bu hakikatleri size dinletmesini bilmekteki sanatı, Nizamettin Nazifi hayalî kahramanlık romanlarının kıralı yapmıştır. Alacağını istiyen bakkala vuramadığı tokadı Fatihin suratında şaklattığı gün rahat bir nefes alır; bir sandal gezintisi yapamadığı gün deli deryalıya Okyanuslar fethettirerek hasretini giderir.

Nizamettin Nazif romanları gibi kalabalık bir adamdır: Bulunduğu yerde bir yığın insanın hayatını ve hareketini tek başına yapar, Fakat bu kalabalık başın fikirleri ve heyecanları tabur halinde değil, daima bir yangının, yeni patlamış bir bombanın etrafındaki çil yavrusu kargaşalık halindedir: Disiplini olmıyan heyecanlı bir kalabalık ki Nizamettinde en büyük kusurla en büyük cazibeyi birleştirmiştir.

Nizamettin Nazifin ölçüden nefreti onu bir rüyanın ölçüsüzlüğü içinde yaşamıya sevkeder. Bütün ömrü sayıklama içinde geçmiştir. Bu sayıklamaların şiiri, Nizamettini hakikat oluşlarından fazla doyurur.

Şu satırları yazdığımız sırada eminiz ki o «Açık Söz» gazetesinde Etem İzzet Beniceye bağırıyor:

— Koy ulan şu altı sütunluk serlevhayı be! Elin titremesin be vatandaş! Koy! Haydi! Yarın tiraj doksan bine çıkmazsa bana Nizamettin Nazif demesinler.

Fırça

Hikâye

Köse Ahmet

Köse Ahmet, güzel köyünde, yalnız işi ile, gücü ile meşgul, iyi kalbli, sessiz, çalışkan bir çiftçi idi. Onu herkes severdi. Alay ettiği zaman kimseyi kızdırmaz, kendisi ile alay edilince de kızmadan güler, geçerdi. Arasıra Ahmedin köseliği ile eğlenenler olur, ona:

— Senin lâfına kimse kulak asmaz, çünkü bıyığın, sakalın yok!

Derlerdi. O, bu lâtifelere, lâtife ile mukabele ederdi:

—Hakkınız var, size akıl öğretmek için bir keçi çok bile...

Zaten Ahmedin köseliğinden başka alay edilecek tarafı yoktu, bunun için en fazla sakalsız çenesinden yakalarlar, ahret sualine çekerlerdi: «Sakal dağıtıldığı zaman sen nerede idin?» «Seni hangi berber böyle güzel traş ediyor?» «Bizim imam bir sakal duası biliyormuş, kendini ona okutur musun?» Ahmet, hiç birini cevapsız bırakmaz, kendisine daima genç ve zeki bir yüz veren köseliğinden memnun görünürdü.

— Niçin sakalsızsın?

— Sizin gibi sakalımı karıların eline vermemek için!

Bununla beraber Ahmedin karısı, onun köse çenesini, çoktan eline almıştı. Dışardaki bütün kabadayılığına rağmen, Köse Ahmet, evde tam manasile bir kılıbıktı. Kadın, hiç yoktan, bir kavga çıkarır, kerpiç damı adamın başına yıkardı. İyi kalbli köse, bu sinirli kadına, on sene, yirmi sene, otuz sene tahammül etti, ses çıkarmadı, Cennete onun yüzünden gireceğini iyice biliyordu. Nihayet birgün kadının nefesi ansızın kesildi, köyde doktor yoktu, imam muayene etti: «Ölmüş!» Dedi, kefenlediler, tabuta koydular, Ahmedin arkadaşları tabutu omuzlayınca mezarlığın yolunu tuttular.

Mezara giden yol, sık bir ağaçlıktan geçiyordu. Dört kişinin üzerindeki tabut, bu dar yoldan, güçlükle sıyrılabiliyordu. İri bir meşe ağacından sarkan kuvvetli bir dal, birdenbire, tabutun kapağına çarptı, düşürdü, ve ölünün kafasına vurdu. İşte bu sırada İsayi şaşırtacak bir mucize hâsıl oldu: Kafasına meşe dalını yiyen ölü, tabutun içinde, doğruluvermişti!

Cenazedekilerin hepsi kaçtı, dirilen ölü ile Köse Ahmet başbaşa kaldı.. Evet, Ahmedin karısı ölmemişti. Bir nefes kesikliği, bir kan tutması, onun öldüğünü zannettirmişti. Ahmet, bu dirilişten memnun olarak, karısını kefenden çarşafı içinde eve getirdi. Yine eski bahtiyar günleri geçirmiye koyuldular!...

*

Aradan bir iki sene geçmişti. Hangi bahtiyarlık, hattâ hangi felâket sonsuzdur? İşte, bir gün, Ahmedin karısı yine öldü. Onu yine imam muayene etti, öldüğünü söyledi, yine kefenlediler, tabuta koydular ve mezar yoluna koyuldular. Cenaze tam sık ağaçlıktan geçiyordu, ve meşe ağacı mahut dalını yine tabutun üzerine uzatmıştı. Köse Ahmet bu sırada kendini tutamadı, haykırdı:

— Aman, arkadaşlar, meşe dalına dikkat edin, dokunmasın!

Tekgözlük

Cehennem kapısında

Cennet namzedi bayan — Bana burada azap verme... Çünkü ben dünyada iken, gözlerime rimel çektim, kaşlarımı yoldum, kirpiklerimi iğne ile ayırdım, zayıflamak için günlerce aç kaldım vücudüme masaj yaptırdım, derimin buruşukluğunu gidermek için derimi yüzdürdüm, tırnaklarıma manikür yaptırdım!...

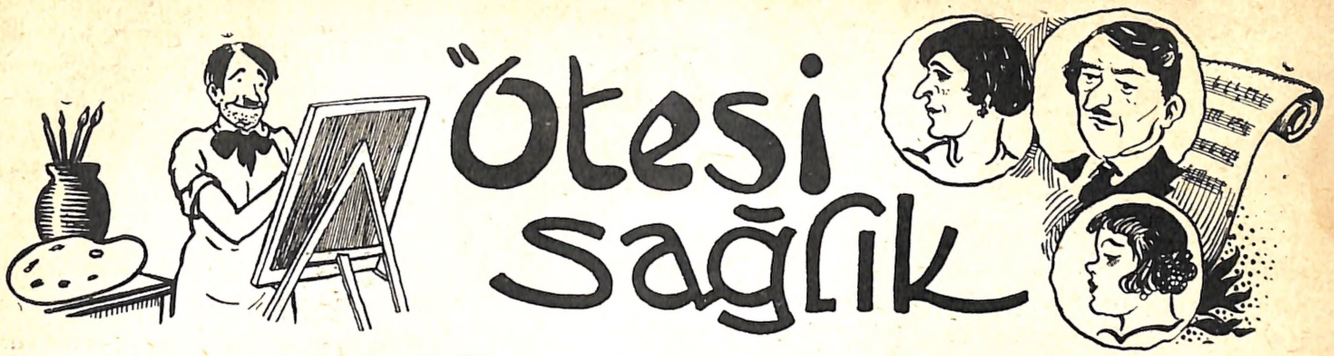

Ötesi sağlık

Mizahî Roman

-- 11 --

Yazan: DİKEN

— Ayol, onu da düşündüm! Merak etme!. Yarın sabah erkenden «yengem» burada!

— Kimmiş o?

— Bizim ahbaplardan biri. İşi çıtlattım. Bir de ipekli eşarp vadettim. Tramvay, vapur paralarını da eline tutuşturdum. Yarın 6,35 vapuru ile gelecek, gidip iskeleden alacağım.

— Yaşa, Şadüman!.

— Sen yaşa, canımın içi! Senin uğruna benim gibi bin tanesi feda olsun!

Çıkınları açtılar. Rakı şişelerini, yiyeceği, büyük bir sepetin içine koyup, bozulmasın diye bahçedeki kuyuya sarkıttılar.

Her ikisi de çocuk gibi seviniyorlardı. Hem Şadümanın kocası olacak herifi mantara bastırdıkları hem de bütün bir geceyi birlikte geçirecekleri için, duydukları sevinç payansızdı.

Güle, oynıya akşamı ettiler. Ertesi sabah da Şadüman kalktı, erkenden Kadıköyüne, «yenge hanımı» karşılamıya gitti.

Behlülün içini kemiren yegâne korku şu idi: «Ya karı vapuru kaçırır, yahut ki cayar da gelmezse?» Nazmi denilen mahlûk vakıa görünürde iyi geniş mezhepli idise de, karısının bütün geceyi bir bekârın yanında geçirmiş olmasına belki de içerliyeceği ve bu yüzden bir çıngar çıkaracağı tutardı.

İşte o vakit, Behlülün hali yaman olurdu!

Arada bir, nazarları masanın üzerinde duran ekmek bıçağına iliştikçe, ensesinden kuyruk sokumuna doğru soğuk terler akıyor, ürpermeler hâsıl oluyordu.

Ne ise, aradan bir buçuk saatlik bir vakit geçtikten sonra, iki kadın çıka geldiler de, adamcağızın yüreğine biraz su serpildi.

Öğleye doğru da, Nazmi bey (!) düştü.

Öpüştüler, koklaştılar... Sanki kırk yıllık dost idiler. Nazmi, ne olur ne olmaz, belki rakı mevcudu vakitsiz tükenir diye bir doksan sekizlik şişe getirmişti. Cebinden bir avuç da leblebi çıkarıp koydu. Kadınlar yemekleri pişirip kutarmakla meşgul oladursunlar, iki erkek de karşı karşıya geçtiler, atıştırmıya koyuldular.

Ressamın evi, Nazminin hoşuna gitmişti.

— Ahır gibi ama, diyordu; belki içinde oturan hergele değil. Karı koca, doğrusu iyi etmişsiniz. Malûm a? İki gönül bir olunca, samanlık seyran olurmuş. İllevelâkin, bizim yenge hanım da gacoların şahı! Sen mutlaka kadir gecesi doğmuşsun, ağabey. Seninkisi karı değil, düşeş! bu zamanda böylesini bulmak her babayiğitin kârı değil. Kimi kadınlığına kadındır da suratı gudibet, huyu da kekremsi olur. Kiminin de, bakarsın Meryem ana tasviri gibi her tarafı aynalıdır.. Gelgelelim sökük dikmesini, sigara sarmasını bilmez. Bizim yenge hanım ise - darılmazsın ya, söylersem? - Hem Lokman hekimin: «yi!» dediği cinsten yosma, hem de sapına kadar ev hanımı! Ne idi adı, yahu?

Hoppala! oldu mu, olanlar?

Behlül, akıl edip de, bir günlük iğreti karısının adını sormayı unutmuştu. İnsan bu derece basit bir tedbiri nasıl olur da ihmal eder? Etmişti işte! Şimdi ne yapsın? Rasgele bir ad uyduruverecekti. Sonra da fırsat bulup:

— Aman, fiyakamı bozmayın, sakın! Ben sizin isminizi böyle bildirdim..

Diyerek, kadıncağızın da, Şadümanın da kulaklarını bükecekti. Nazmi, bir daha ısrarla:

— Söylesene canım, be bilâder! Yengemizin adı nedir?

Diye sorunca:

— Şaziye! Dedi.

Derken, Nazmi, sözüm ona mutfağın bulunduğu tarafa doğru avaz avaz haykırmaz mı?

— Şaziye hanım!. Şaziye hanım!. Yeter artık yahu! Buyur da mübarek cemalini seyredelim!

Behlül, âdeta donmuş, ne yapacağını şaşırmıştı. Öyle aptal aptal bakıp duruyorken, birdenbire kapının eşiğinde görünen Şadüman, ellerini kalçalarına dayamış bir vaziyette, kocasına çıkıştı:

— Sayıklıyor musun, be moruk? Şaziye hanım da kim?. Kimin mübarek cemaline hasret çekiyorsun?

Bu sefer, Nazmi de afalladı. Behlül ile göz göze geldiler. Lâkin, ansızın bir titremeye giriftar olan zavallı ressam kendi bakışlarını süratle yere eğerken, Şadümana işittirecek gibi şöyle bir izah uydurdu:

— Şaziye adını refikaya ben verdim. Şadüman hanım bunu bilmezler de, onun için hayret ettiler!.

Bu yalanı da yutan Nazmi, üzerine bir kadeh yuvarladıktan sonra, ortaya yemek geldi.

Yediler, içtiler.. Ekleme zevce rolünü hakikaten güzel ifa ediyordu. Nazmi ile karısını öyle bir ağırladı ki, Behlül şaşa kaldı. Arada bir, ona:

— Beyciğim! diye bir hitap edişi vardı ki, ressamın yufka gönlünü gıdıklıyor, zihninden türlü hayaller geçmesine sebep oluyordu.

Bir aralık, masanın altından usulcacık elini uzatıp, hâlâ adını bilmediği bu kadının parmaklarına hafifçe dokundu. Bu temasta artık ne gibi manalar tasavvur ederseniz, hepsi vardı. Kadının buna karşılık, iltifat dolu bakışı, Şadümanın gözünden kaçmadı. Lâkin o esnada tepesine çıkmak istidadını gösteren öfkeyi yendi, sesini çıkaramadı, fakat.. Ta, gidecekleri saate kadar somorttu.

* * *

—Devam edecek —

Tarihten Çizgiler

LATERNACI

SÖYLEMEMİŞ!

Kızını evlendirmişti, dostlarından biri kendine:

— Senin gibi zengin bir tüccar, kızını, böyle bir serseriye verir mi? Senin paranla kendi borçlarını ödiyecek!

Dedi. Kayınpeder üzüldü:

— Niçin bana bunu daha evvel söylemedin? Dostum değil misin?

— Öyle ama... Herifin bana da borcu vardı!

ESKİ MEKTEPTE

Hoca talebeye, Allahtan bahsediyordu. Çocuğun birine:

— Söyle bakalım yavrum, dedi, şu karşıki dağları, bayırları, ormanları kim yarattı?

Çocuk atıldı:

— Bilmiyorum.. Bu köye geleli bir hafta olduğu için henüz öğrenmiye vakit bulamadım!

OBUR

Aç gözlü ziyafette, durmadan atıştırıyordu. Sofraya en sonra gelen tatlıya da çalakaşık hücum etti, çiğnemeden yuttu, nihayet üstüne fenalık gelerek masanın yanına yığıldı, kaldı. Doktor:

— Bir kaşık ilâç içirelim!

Dedi. Hastalanan obur, gözlerini yarı açarak, kekeledi:

— Midemde bir kaşıklık boş yer olsaydı tatlı yerdim!

Esbabı mucibe

Yeşil ay cemiyeti âzasından bir doktor içki aleyhinde bir konferans veriyordu:

— Elimde büyük bir kuvvet olsa ne yaparım biliyor musunuz muhterem dinleyicilerim? İstanbulda nekadar içki satan dükkân varsa hepsini basardım. Nekadar rakı, şarap şişesi varsa mavnalara doldurur, halkın sıhhat ve selâmeti namına denize dökerdim. Siz ne dersiniz muhterem dinleyicilerim?

Muhterem dinleyiciler arasında manalı bir sükût hüküm sürüyordu. Yalnız arka sırada oturan iri yapılı bir adam:

— Allah senden razı olsun doktor, derim, diye bağırdı.

Konferanscı memnuniyetle:

— Siz de Yeşilay cemiyeti âzasından mısınız? Dedi.

Dinleyici cevap verdi:

— Hayır. Dalgıcım.

KIYMET MESELESİ

Bir arkadaşla gazinoda oturuyoruz. Yanımızdaki masada bir istikraz muamelesi var. Garsona para verilerek sokaktan kâğıt ve pul aldırılıyor ve bir senet yazılıyor.

Parayı veren köse sakallı bir mürabahacı yahudi, alan kürk paltolu, altın gözlüklü, mücevher yüzüklü tanınmış bir zattır. Yahudi kimbilir yüzde kaç faiz kabul ettirdiği için memnun. Fakat biz malımızı, yani altın gözlüklü, mücevher yüzüklü zatı yakından bildiğimiz için yahudiye hem gülüyoruz, hem acıyoruz.

Senet yazılmış, pul yapıştırılmış, sıra imzaya gelmişti.

Arkadaşım:

— Ne garip, dedi, Şu pullu kâğıdın şimdi on beş kuruş kıymeti var. On saniye sonra bu kıymet sıfıra inecek.

ÇOCUKÇA!

— Bu çocuklar bizden akıllı...

— Nereden anladın?

— Evlenmeyi akıllarına getirmiyorlar da!

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza:

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

SOYADI

Soyadı alınız ve Nüfus kütüğüne yazdırınız, çünkü müddeti

2 temmuz 1936'da

Bitiyor

Küçük, büyük, genç, ihtiyar

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetleriyle ve karakterleriyle tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Binlerce lira sarfı ile en lüks ve bütün konforu tamam olarak yapılan ve en son model makinalarla techiz edilen

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

Senenin en güzel filmlerini göstermekle büyük bir şöhret ve sinemacılık âleminde en büyük muvaffakıyeti kazanmıştır.

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

İzmir kibar halkının toplandığı biricik müessesedir

İngiltere Almanyanın müstemlekeler hakkında fikrini soracak !

Conbul — Tavuk kebabı yer misiniz ?
Tilki — Bu suale güleceğim geliyor doğrusu...